

Община Добрич Хуманитарни дейности <hd.dobrichbg@gmail.com>

FW: НОМИНАЦИЯ ЗА ГОЛЯМАТА НАГРАДА - ДОРА ГАБЕ

1 съобщение

Dobrich <dobrich@dobrich.bg>

24 август 2023 г. в 13:40 ч.

До: delovodstvo <delovodstvo@dobrich.bg>, "9. Дирекция \"ХД\" (hd.dobrichbg@gmail.com)\"

<hd.dobrichbg@gmail.com>, Култура <kultura_dobrich@dobrich.bg>

From: Елка Няголова [mailto:cavaletvarna@gmail.com]

Sent: Thursday, August 24, 2023 1:36 PM

To: Dobrich <dobrich@dobrich.bg>

Subject: НОМИНАЦИЯ ЗА ГОЛЯМАТА НАГРАДА - ДОРА ГАБЕ

Уважаеми г-н Йорданов,

Изпращаме Ви НОМИНАЦИЯТА за Голямата награда "Дора Габе" от името на Славянска академия, с убеждението, че достойното име, което предлагаме, е в съзвучие с целите и ранга на тази наша Национална литературна награда.

Поздрави и пожелания за здраве - на Вас и целия Ви екип!

С уважение:

Елка Няголова,

първа носителка на Наградата "Дора Габе"

и Председател на Славянска академия

--

Елка Няголова

+359 888 840 106

2 прикачени файла **!- НОМИНАЦИЯ ДОРА ГАБЕ-СТР.1 - 3.pdf**
235К **НОМИНАЦИЯ ДОРА ГАБЕ-СТР. 2-3.pdf**
158К

СЛАВЯНСКА ЛИТЕРАТУРНА И АРТИСТИЧНА АКАДЕМИЯ

9000 Варна, ул. „Стефан Караджа“ 35, тел.: 0888 840 106; e-mail: cavaletvarna@gmail.com

До г-н **ЙОРДАН ЙОРДАНОВ**,
Кмет на Община Добрич

НОМИНАЦИЯ

за Голямата награда „ДОРА ГАБЕ“ – 2023 г.
от Славянска литературна и артистична академия,
мотивирана и гласувана от Управителния съвет на Академията

Славянска академия номинира за тази престижна награда
НАДЯ ПОПОВА –
поет, преводач, журналист, литературен изследовател

Уважаеми г-н Кмете,

Предлагаме на Вашето внимание и на вниманието на Комисията номинацията на избраната от нас знакова авторка, с убеждението, че едва ли има в днешната ни литература поет, който така плътно да следва пътя на голямата Дора Габе, в битността ѝ на изключително талантлив поет, преводач с международни признания и популярност, родолюбец и литературен изследовател.

Поетите имат свой дълъг път на раждане, създаване и усъвършенстване. Той минава не само през Божията дарба, а и през ученето на живота и литературата, през неизменните учители по високо перо, през многото свои текстове и литературни практики... Иначе казано, поетът има биография, която стъпка по стъпка сам пише в годините... Надя Попова – също. Нека да прочетем най-важното за този неин Път:

Родена е на 1 юни 1952 г. в София. Поетеса, преводач и журналист. Завършила е Литературния институт „Максим Горки“. Член на Съюза на българските писатели, Съюза на преводачите в България, Българския П.Е.Н. център, Международната Славянска литературна и артистична академия. Главен редактор на в. „Словото днес“, седмичник на Съюза на българските писатели. Издала е солидна поредица от поетични книги, есеистичната книга „Дух над водите“, както и редица преводни книги на класически и съвременни писатели. По случай кръглата ѝ годишнина, излезе неин двутомник в Изд. „Зах. Стоянов“: „Послепис за зрящи“ и „Нетленна светлина“. Автор на многобройни статии, отзиви, предговори към издания, представящи на българския читател ценни и ценени автори. За превода на стихове от Марина Цветаева в 2-томното ѝ издание на „Народна култура“ от 1983 г. ѝ е присъдена наградата на Съюза на

преводачите в България; превеждала е многобройни поети, белетристи, драматурзи, философи, сред които Вл. Ходасевич, Ал. Межиров, Й. Бродски, А. Вознесенски, Ю. Мориц, В. Куприянов, А. Солженицин, А. Крим, Н. Бердяев и др. Носител на редица национални отличия за поезия и превод, на международната награда „Золотая муза“, наградата „Поющите писъмена“ от Международния фестивал на славянската поезия, „Золотой Витязь“ – от едноименния Международен литературен форум, наградата „Словес связующая нить“ и др. отличия за популяризиране на руската литература в България. Лауреат е и на сребърно летящо перо на Славянска академия.

Не само в поезията, общуването със света на Надя Попова е радост и полет, но изисква и една предварителна и последователна духовна подготовка, едно изострено зрение за видимото и невидимото, за видното и скритото в дълбоките пластове на високата ѝ душа. Тя е поет, израснал не за един ден, както се казва, а трупал цял живот знания, ерудиция и светли примери от не/случайни предходници. И не само в студентските ѝ години, а и в житейските кръстовища и съприкосновения. Така беше с нашето поколение в литературата – контактът, а по-късно и приятелствата с генерацията на т.н. „живи класици“ за нас беше привилегия, но и отговорност. Не можеш да застанеш пред някои „пантеонни“ поети и да си говориш с тях за... времето например. Общуването с тях беше висока мярка и посвещение, изискваше всекидневно усъвършенстване. И шлифоване на свише дадената дарба. Така и Надя Попова имаше късмета да общува с Дора Габе и с редица още корифеи на българското слово... Тези житейски пресечни точки и приятелства – със своята прецизност, щафетност и лечебна сила бяха като хранителни добавки за духовния и литературния ни имунитет. Те не допускаха евтини заигравки със съмнителни моди, претенции на книжовни едnodневки и флирт с читателското одобрение. Не, тук става дума за литературата като съдбовност, като безусловно венчаване за светлината и служене на Словото...

В поезията на Надя Попова, като в платно на импресионист, играе, танцува, усмихва се и ни предизвиква СВЕТЛИНАТА. Този култ към нея, дали изречен, или загатнат, или изразен в тайнопис, все присъства. Психолозите и културните историци биха обяснили това с постулатите на Тайното учение, с моралната чистота на автора, с недостига на тая чистота в световен и цивилизационен план, но и с естествената природна нагласа на една душа, надграждала себе си с най-доброто от отечествената, славянската и световната поезия и открила, че истински голямата, а не имитирана Поезия разсъблича душата. Остава я гола – както се е родила. Прави я силна и ранима едновременно... Изтръгва я от несъвършената черупка – материята. Подхвърля я жонгльорски нагоре и в последния момент я хваща – за да не се разбие... Макар понякога в тези стихове да „чуваме“ прехапания неин вик:

„Боже в небесата ли, в душите ли,
кой зася ни в тази почва прашна?
Колко много ангели-спасители,
а наоколо е все по-страшно.”

Всеки стих на Надя Попова, всяко нейно отделно стихотворение или цяла книга, утвърждават мястото ѝ в литературата. И независимо от тематичния избор на авторката. Дори когато лирическата ѝ героиня преминава през възсивата градска среда, нашарена от графити и човешка печал, или когато устата мълчат, а социалните гледки наоколо буквално крещат от болка..., все откриваме тази съдбовна обвързаност „Поет-

Живот”, която изключва нечувствителното и безразлично отношение. Потресаващо е например стихотворението ѝ за мъртвия фонтан:

„Върви, не спирай. Няма да намериш
фонтана в парка. Някой го уби.
Стърчат като прерязани артерии
опръскани с ръждива кръв тръби.”

Лекота на изричането. Изящност на фразата. Препратки към не назовани, но внушени деликатно послания. Внезапни обрати. Метафори, които изтръгват стон. Усмивки, които разплакват. Поанти, които с откритията си разблъскват и пронизват сърцето... Стиховете на Надя Попова имат своята магика и едва ли е нужно да ги декомутирираме, за да открием поетиката им. Но често имаме усещането, че те с нещо ни напомнят Пикасовия принцип на рисуване: като дете, което се забавлява, той разглобява формата, променя измеренията, а после – постигнал го, отново я сглобява, създавайки нови представи и нови светове, сред които душата му/ни ликува... Истината е, че и есетата, и портретите, и критиката заслужават отделно внимание. Да не говорим пък за преводите – те имат *приносна* роля за литературата и книжовния ни обмен! През годините, още от първата ѝ книга „Линия на живота”, разглеждана през 1982 г., та досега, сме преживявали многократно „световъртежа на спасителната поезия” след прочит на стихове от Надя Попова. Това гранично усещане, че точно този автор, точно тази поезия имат силата да те вдигнат, когато политаеш, или да ти дадат надежда, когато в мислите ти е сиво утро, ни съпътства години вече...

Направихме това бегло вглеждане в пътя на Надя Попова – от първата ѝ книга „Линия на живота” до днес, за да подчертаем казаното в началото – че тя не е поет, израснал за един ден или суетно стремящ се към своите 15 минути литературна слава. Тя е един от етикетните наши съвременни поети. Не наградите са нейна цел, но всяка връчена ѝ значима награда, би била чест и достойнство и за учредителите, и за радетелите на това отличие. А в конкретния случай, ако Комисията приеме нашата номинация, убедени сме, че решението ѝ ще е по достойнство и ще зарадва и душата на нашата любима Дора Габе!

С уважение:

Елка Няголова,
Председател на Славянска академия,
първа носителка на Националната литературна награда „Дора Габе”

24.08.2023 г.